Ч. 206. Пятниця 13 (26) вересня 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в п. к. Старостwах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

З „Руского Товариства педаґоґічного“.

В виду того, що в понеділок дня 29 с. м. мають відбути ся загальні збори „Руского Товариства педаґоґічного“, подаємо тут короткий витяг із справоздання головного виділу сего товариства.

До виділу належали: Едвард Харкевич, директор рускої ґімназиї і рускої школи виділової імени Шевченка у Львові, голова; Ольга Барвіньска, учителька школи вправ у Львові; Мария Білецка, заступниця директора рускої школи виділової імени Шевченка у Львові; Василь Білецкий, професор рускої ґімназиї у Львові; о. Володимир Ганицкий, парох в Рудні; Кароліна Ігнатівна, учителька у Львові; Илия Кокорудз, професор рускої ґімназиї у Львові; Кость Паньковский, директор краєвого Союза кредитового у Львові; др. Михайло Пачовский, професор рускої ґімназиї у Львові; Іван Стробьский, учитель в Збоісках коло Львова; Андрій Яворский, учитель в Миклашеві. Виділ уконституував ся в той спосіб, що заступником голови вибрано проф. Василя Білецкого, секретарем проф. Ярослава Витошиньского, касиеркою дир. Марию Білецку, маґазинеркою уч. Ольгу Барвіньску, контрольором проф. Илию Кокорудза, референтом філії Костя Паньковского.

До комісиї видавництв належали: пп. Василь Білецкий, Илия Кокорудз і др. Михайло Пачовский.

В році 1901 відбув Виділ 23 засідань; на них займав ся справами Товариства, інститутів, бурси, видавництв і філій. Виділ не спускав з ока також справ загального значіня і старав ся о їх успішне полагоджене в численних петициях і меморандах. Фактом незвичайної ваги для дальшого розвитку Товариства є, що міністерство внутрішних справ на рекурс з дня 27 грудня 1901 затвердило новий статут Тов. що значно розширює круг діланя Тов. і дає єму спроможність, ще в більшій мірі як до тепер, успішно впливати на піднесене шкільництва в краю. Застановляв ся також Виділ над институциями вандрівних учителів для сіл, в котрих ще нема школи. Виділ закупив також площу під будову бурси і інституту, виносячу 2 морґи і 143 кв. сяж. за суму 10.000 кор. і взяв вже площу в посідане.

Членів прибуло в р. 1901 о 153, так що всіх членів з днем 31 серпня 1902 має Товариство 1096. З прикростию мусить Виділ занзачити на сім місци, що суспільність руска не зрозуміла ще належито ваги Товариства, бо підпирає єго змаганя дуже слабо.

Філії. По конець року 1900 мало товариство 11 філій а то: в Тернополи, Щирци к. Львова, Миколаєві над Дністром, Самборі, Гриловичах к. Львова, Рогатині, Калуши, Станиславові, Коломиї, Перемишли і Буску. В році 1901 пороблено заходи коло заснованя філії в Стрию і Заліщиках; однак сї філії в житє не ввійшли. З істнуючих філий не оказали ніякого житя філії в Щирци к. Львова, Калуши і Миколаєві над Дністром. Рогатиньска філія теж уснула.

До виділової женьскої школи ім. Шевченка вписалося: в році 1901/1902 до кл. I-ої (взглядно V) 39 учениць. В другім півроці клясифіковано 29. Поступ дуже добрий одержало 6, добрий 13, достаточний 6, репробовано 4. До кляси II-ої (VI-тої) записало ся 28, клясифіковано 24. Поступ дуже добрий одержало 8, добрий 10, достаточний 2, поправку 2, репробовано 2. До кляси III-тої (VII-ої) записало ся 24, клясифіковано 24. Поступ дуже добрий одержало 6, добрий 11, достаточний 4, поправку 3. До кляси IV-ої (VIII-ої) записало ся 20, клясифіковано 20. Поступ дуже добрий одержало 4, добрий 9, достаточний 6, поправку 1.

В склад тіла учительского входили: Мария Арданівна, Ольга Барвіньска, Мария Білецка, Олена Кулачковска, Олена Прокешівна,

---

40)

ФОМА ҐОРДЄЄВ.

(З російского — Максима Ґоркого).

(Дальше.)

— Ну, що скажеш, правду пишу? — спитав Єжов, дочитавши статю до кінця і кидаючи ґазету на бік.

— Кінця я не розумію.... — відповів Фома. — А ось о силі.... правда! До чого я ужию моєї сили, коли нема на неї попиту! Мені би.... з розбійниками бити ся, або самому розбійником бути.... взагалі що небудь би такого тяжкого робити.... і щоби не головою а руками, грудьми. А тут іди на біржу і запобігай як би рубля вхопити.... А на що єю? І знов же що таке? Чи житє на завсігди так устроєне? Яке то житє, коли всі ниють і всім тісно? Оно, житє, повинно бути людям до вподоби.... Мені тісно, отже я повинен єго розрушати, розіпхнути, аби було свобіднійше.... А як? Ось тут мені й загадка!.... Що треба діяти, щоби свобіднійше жило ся? Того я не розумію і.... тут мені конець!

— Аґа! — протягнув Єжов. — Ось до чого ти дійшов!.... То, брате, добра річ! Ах, підучитись би тобі трохи! Ти як з книжками? Читаєш які?

— Ні, не люблю.... не читав....

— Тому й не любиш, що не читав.

— Я навіть бою ся читати.... бачив я.... тут одна.... у неї то гірш похміля! І який розум в книжці? Один чоловік видумає що небудь і напечатає, а другі читають.... Коли цікава, то ще.... Але щоби учити ся з книжки, як жити, чо вже щось недоладне. Атже чоловік написав, не Бог, а які закони і приміри може чоловік сам для себе установити?

— А Евангеліє? Єгож написали люди!

— То апостоли.... Тепер їх нема.

— Нічого, добре відповів! Правда, брате, апостолів вже нема.... Остались лиш Юди, та й то драгтивенькі.

Фома чув себе дуже хорошо, бо бачив, що Єжов слухає єго слів уважно і немов бере на вагу кожде слово, яке він сказав. Перший раз в житю стрічаючи ся з таким відношенем до себе, Фома сьміло і свобідно виявляв перед товаришем свої думки, не турбуючи ся о слова, бо чув, що єго зрозуміють тому, що хотять зрозуміти.

— А цікавий ти паробок! — сказав єму Єжов два дни по тій стрічи. — І хоч ти тяжко говориш, однако чує ся в тобі богато.... велику сьміливість серця. Коби ти знав трохи більше устрою житя! Промовив би ти тоді.... досить голосно, думаю.... так!

— Все таки словами себе не очистиш.... і не освободиш — зітхнувши, замітив Фома.— Ти ось якось говорив про людий, котрі удають, що всьо знають і можуть.... Я також знаю таких.... На примір мій хрестний отець.... Ось против них би виступити, їх би напятнувати.... Досить шкідний народ!....

— Не розумію, Фомо, як ти будеш жити, коли задержиш в собі то, що тепер носиш — задумчиво сказав Єжов.

— Трудно мені.... Стійкости нема у мене.... Зразу міг би я що небудь здїлати.... Я дуже добре розумію, що всїм трудно і тїсно.... і що хрестний отець також то бачить.... знаю! Але він тою тїснотою користає ся.... Єму в нїй добре. Він, як голка, острий, і всюди, куди захоче, пролїзе.... А я чоловік великий і тяжкий.... тому й задихуюсь! Тому я й живу звязаний. А розвязати ся менї зі всїм за одним разом можна: рвонути ся добре всїм тїлом.... тодї всї звязи порвеш!

— А відтак що? — спитав Єжов.

— Відтак? — Фома задумав ся і погадавши, махнув рукою. — Не знаю, то відтак.... пізнїйше побачу!

— Побачимо! — згодив ся Єжов.

Він пив, той маленький, опарений житєм чоловічок. Єго день так розпочинав ся: рано при чаю він переглядав місцеві ґазети і черпав в них з репортерских замїток материял для свого фейлєтону, котрий писав зараз тут, на краю стола. Відтак біг в редакцию і там вирізував замісцеві ґазети, складаючи з вирізків „Провінциональні образки“. В пятницю він мав обовязок писати недільний фейлєтон. За всьо то єму платили сто двайцять і пять рублів на місяць. Робив він скоро і цїлий свобідний час посьвячував оглядови і розслїдови богоугодних заведень! Разом з Фомою він волочив ся до глубокої ночи по клюбах, гостинницях, шинках, черпаючи всюди материял для своїх писань, котрі називав „щітками для чищеня суспільної совісти“. Цензора він називав „управителем розповсюдненя в житю правди і справедливости“. Ґазету називав

др. Іван Копач, о. Теодозий Лежогубский, Теофіль Грушкевич, Кароліна Ігнатівна, Анна Федаківна, М. Прашлівна, Е. Сабатівна, М. Галіковска, І. Боберский, М. Галущиньский, В. Білецкий, Др. М. Пачовский, о. Мохнацкий.

Школа поміщена при Стрілецкій площі ч. 6. В осени 1901 р. удержувано при тій школі пополудневий безплатний курс науки руского языка. На курсі тим учили: Кароліна Ігнатівна, Мария Білецка і пані Будзиновска. Записалось до 3 відділів 123 учениць і 15 учеників.

Сойм зволив на внесенє Вп. посла Барвіньского дати на удержанє чотирох кляс сеї школи 6400 кор. Рускі народні Товариства дали 600 кор.

Курс анальфабетів отворено в падолисті 1900 р. при женьскій школі вид. ім. Шевченка о трех відділах, мужескім і 2 женьских. Відділ мужеский провадили учителі: Ів. Строньский, М. Мороз і о. Пилипів, — женьский пані Будзиновска, М. Білецка і К. Ігнатівна.

На мужеский відділ курсу анальфабетів записалось 15 учеників.

На 2 відділи женьскі курсу анальфабетів записалось 164 дівчат. З того на І. відділі було 128 учениць, а на II відділі 36 учениць.

Новинки.

Львів дня 25-го вересня 1902.

— **Про архієрейске посьвященє церкви в Грушовій**, дрогобицкого деканата, пишуть до „Діла“: Посьвященє відбуло ся торжественно дня 21-го вересня в день Рождества Пр. Богородиці. Вже в суботу 20 вересня приїхав Преосьвященний Епископ Константин Чехович з крилошанином Впр. о. Стрийским і з о. капеляном Погорецким до Добрівлян, де повитали Архієрея представителі духовних і мірских властий. Деканат дрогобицкий з отцем деканом Івановским, деканат мокряньский з о. Децком на чолі витали Преосьвященного, котрий вступив в границі їх декапатів; явили ся також: сусідні о. декан старосольский о. крилошанин Вітошиньский і декан самбірский о. Козаневич. Всї они в товаристві численних отцїв духовних з радостию витали свого Владику. З Дрогобича явив ся на повитанє староста п. Бобжиньский, о. Кмит катихит гімназ., о. Давида ігумен оо. Василиян і отцї катихити Єспп і Рудницкий. П. судия Йойко в імени громади дрогобицких Русинів красною промовою заявив радість їх і чувства любови і преданности, а хор дрогобицкий відспівав многолїтствіє. Акт посьвяченя церкви відбув ся при участи тисячів людий, що зі всїх сторін прибули, щоб в новім храмі божім помолитись, бути сьвідками Архієрейского богослуженя і отримати Єго благословеньство. В оточеню і асисті численного духовеньства совершав Преосьвященний Константин посьвячене церкви і відспівав сьв. службу Божу, при котрій около тисяч вірних приступило до сьв. Причастія. На конець виголосив Владика до народа прекрасну проповідь, в котрій подякував парохіянам за жертви на нову церков і захотив і сусідів до ставленя нових сьвятинь. В гостиннім домі о. пароха Борковского відбув ся обід, при котрім в честь і подяку Владики промавляли господар, о. декан, а в честь духовеньства о. канонік Стрийский. — В понедїлок 22-го с. м. вернув Владика до Перемишля, а ві второк разом з иншими сьвящениками дієцезальними бере участь в реколекциях духовних.

— **З епархії перемиской**. Сервітутовими комісарями іменовані оо.: Ант. Дигдалевич на деканат порохницкий, Теоф. Скобельский на деканат любачівский, Йос. Гамерский на дек. ольховецкий і Ант. Копистяньский на дек. бирчаньский. — О. Мих. Миколаєвич, парох в Скоморохах, іменований ордин. шкільним комісарем народних шкіл сокальского деканата на місце добровільно уступившого з тої посади о. Ем. Криницкого. — Титулярним совітником еп. консисториї іменований о. Йоан Криницкий, парох в Сеньковій воли. — До канонїчної інституциї завізвані оо.: Григорий Іваницкий на Олешпицку волю, Мих. Туряньский на Городище, Вікт. Кмицкевич на Королик волоский, Йос. Копистяньский на Лежайск, Йоан Русиняк на Королеву руску, Иоан Калужняцкий на Загіре і Петро Тустанович на Лубну. — Канонїчно інституовані оо.: Атан. Бованко на Добряни і Сим. Чижович на Лужок долїшний. — Сотрудництво в Судовій Вишни одержав о. Иоан Каміньский, — В пропозицию на парохію Мигова поставлений о. Петро Лучечко. — Новопоставлені пресвітери одержали слїдуючі сотрудництва: Вікт. Кончило в Волощи, Иоан Худик в Бутинах. Волод. Вербенець в Рогізні, Лев Федонович в Гординї, Мих. Дацько в Кунинї, Волод. Сапоцкий в Теплицях, Мирослав Лисяк в Корчеві і Вас. Пинило яко II. проповідник при кат. церкві в Перемишли.

— **Важне для катехитів** і тих, що учать релїгії в народних школах. Вже вийшла третя часть практичного провідника для катехитів, в котрій поясняє ся наука релїгії для 5 і 6 року науки, зглядно для 3 і 4 кляси. Набути можна в книгарнях ім. Шевченка і Ставропигійскій у Львові по цїні 2 К 40 с. а з пересилкою почтовою о 20 с. більше.

— **Виділ руского педаґоґічного товариства** пригадує всім своїм членам, що загальні збори товариства відбудуть ся в понедїлок дня 29-го вересня 1902, в II. клясї рускої гімназиї у Львові. З огляду на велику вагу справ, які прийдуть на дневний порядок, кождий член повинен уважати своїм обовязком прибути на загальні збори. На заг. зборах виголосить п. Петришин учитель з Яблонова відчит під заголовком: „Хосен з педаґоґічних кружків для учительства взагалї, а для руского педаґоґічного товариства з окрема“. — Торжественне поминальне богослуженє за пomерших членів руского педаґоґічного товариства відбуде ся в день загальних зборів рано о год. 8-ій в церкві Успенія Пресв. Богородиці. На богослуженю буде присутна молодіж всїх інститутів та шкіл, які удержує руске педаґоґічне товариство.

— **Проґрама Папского ювилею.** „Епископат“ руский постановив по поводу 25 лїт. ювилею Понтифікату Сьв. Отця П. Льва XIII відбути in gremio богомільну подорож до Риму, а комітет руский, зложений з самих видніщих представителїв львівских Русинів під проводом Преосьв. Митрополита уложив таку проґраму для всенародного обходу сего ювилею, одобрену дня 8 вересня на з'їзді виднїщих Русинів з цїлого краю: І. Поїздка до Риму: 1) день виїзду з головного двірця львівского дня 20/X о 7 г. вечером; 2) рута і кошта подоро-

„свахою, займаючою ся познакомленєм читача з шкідними ідеями“, а свою рсботу в ній — „продажию души на рати“.

Фома не добре розумів, коли Єжов жартує, а коли говорить поважно. О всім він говорив горячо і пристрастно, всьо остро присуджував і то подобало ся Фомі. Але часто розпочавши палку бесїду, він так само палко відповідав сам собі і збивав себе, або кінчив єї якою небудь сьмішною заміткою. Тоді Фомі здавало ся, що у того чоловіка нема нїчого такого, шоби він любив, щоби кріпко сидїло в нім і ним правило. Лише о собі самім говорив він якимсь особливим голосом і чим горячїйше говорив о собі, тим більше безпощадно і гірше ганьбив всїх і всьо. І до Фоми єго відношенє було двояке. То заохочував єго і говорив до него з жаром і дрожию в цїлім тілї:

— Бий! Вивертай і розбивай всьо, що можеш! Кидай ся наперед цїлою грудию. Дорожшого від чоловіка нема нїчого, то знай! Кричи з цілої сили: свобода, свобода!...

А коли Фома, запалюючись від палких искор єго бесїди, починав мріти о тім, як він стане перевертати і розбивати людий, котрі для своєї вигоди не хотять розширити житя — Єжов часто остуджував єго:

— Лиши! Нічого ти не можеш! Таких як ти не треба.... Ваша пора, пора сильних, а не розумних, минула, брате! Спізнивсь ти.... нема для тебе місця в житю....

— Нї?... Неправда! — кричав Фома, подразнений опором.

— Ну, що ти можеш зробити?

— Я?

— Ти!

— А ось.... убю тебе! — злістно говорив Фома, стискаючи кулак.

— Е, страхопуд! — здвигаючи плечима, переконуючо і зі співчутєм відповідав Єжов. — Чи в тім дїло? Я і так покалїчений до пів смерти....

І нараз, роз'ярений злостию, він цїлий стрясав ся і говорив:

— Скривдила мене доля моя! Чого я понижав ся, приймаючи милостині від суспільности, чого я працював як машина, дванайцять лїт з ряду. Щоби учити ся.... Чого я дванайцять лїт без віддиху ковтав в гімназиї і унїверситетї суху і нудну нї на що непотрібну менї гидь і противні вісенїтниці? Щоби стати фейлетонїстом, щоби з дня на день блазнувати, розвеселяючи публику і переконуючи самого себе, що їй то потрібне, корисне.... Де порох моєї молодости? Розстріляв я цїлий набій души по три копійки за вистріл.... Яку віру найшов я для себе? Хиба віру в то, що всьо в сїм житю чорта варта, всьо повинно бути знищене, розтоптане.... Що я люблю? Себе.... і чую, що предмет моєї любови не варт тої любови.... Що я можу зробити?

Він майже плакав і все немов дер тонкими і слабими руками свої груди і шию.

Але иногдї находила на него відвага і він говорив в иншім дусї:

— Я? Ну, нї, ще моя пісня не висьпівана! Віссала не одно моя грудь і я свисну, як бич! Погоди, кину ґазету, возьму ся за поважну роботу і напишу одну маленьку книжку.... Назву єї.... „Отходная“: єсть така молитва.... єї читають над умираючими. І та суспільність, проклята проклоном внутренної безсильности, ще заки прийдесь їй пропадати, приниме мою книжку, як пижмо.

Вслухуючись в кожде єго слово, слїдячи за ним і порівнуючи єго бесїди, Фома бачив, що й Єжов так само слабий і збаламучений чоловік, як він сам. Але настрій Єжова не переставав заражати Фоми, бесїди єго збогачували язик Фоми і часом він з радістним зачудованєм замічав по собі, як влучно і сильно висказав він ту або другу гадку.

Нераз стрічав він у Єжова якихсь дивних людий, котрі здавалось єму, всьо знали, всьо розуміли і всьому супротивляли ся, у всїм бачили обманьство і фальш. Він мовчки приглядав ся їм, прислухував ся їх словам; їх сьмілість сподобалась єму, але єго вязало і відтручувало від них щось паньске, горде в їх поведеню з ним. І відтак єму різко кидало ся в очи то, що в комнаті Єжова всї були розумнїйші і лїпші як на улици і в гостинницях. Они мали всї окремі комнатні розмови, комнатні слова, рухи і всьо то — по за комнатою заміняла ся на звичайне, людске. Иногдї в комнаті всї они розпалювали ся як великий костер і Єжов був серед них напяркїйшою головнею, але блеск того кострa слабо осьвічував тьму души Фоми Гордеєва.

Якось раз Єжов сказав єму:

— Нині — погуляємо! Наші складачі зробили артїль і беруть у видавця цїлу роботу на акорд... З тої нагоди будуть пити і я запрошений... то я їм порадив... Ідеш? Угостиш їх добре....

— Добре.. — сказав Фома, котрому було всьо одно, з ким проводить час, що єго лучить.

Вечером того дня Фома і Єжов сидїли в товаристві людий з сірими лицями, за містом на краю лїса. Складачів було дванайцять: прилично одїті, они держали ся з Єжовим просто, по товариски і то трохи дивувало і клопотало Фому, в очах котрого Єжов всеж таки був чимсь в роді господаря чи начальника для них, а они всї — тілько єго слуги. Они немов не замічали Гордеєва, хоч, коли Єжов знакомив Фому з ними, всї стискали єму руку і говорили, що раді бачити єго... Він ляг на боці, під корчем лїщини і слїдив за всїми, чуючи себе чужим в тім товаристві і замічаючи, що й Єжов немов умисне відійшов від него дальше і також мало зважає на него. Він замічав у Єжова щось дивного: маленький фейлетонїст немов би підходив під тон і бесїди складачів. Він порав ся разом з ними довкола

жи там і назад: а) Львів—Лавочне—Пешт—Домбовар—Загреб—Фіюме—Анкона—Рим: І. кл.: 109·54 II. кл.: 74·64, III кл.: 45·75 зр. з дочисленєм за II кл. з Лавочного до Пешту; б) Львів—Лавочне—Пешт—Загреб—Фіюме—Венеция—Больонія—Фльоренция—Рим: І кл.: 135, II кл.: 94·54, III кл.: 57·10 зр.; г) Відень—Понтеба—Венеция—Фльоренция—Рим: І кл.: 21·595, II. кл: 149·80, III: 71·88 зр. 3) побут в Римі: 5—7 день; 4) кошта побуту в Римі для III кляси 4, а 8 кор. для прочих 5) авдиєнция з врученєм а) дари любви, б) адреси і в) пррпамятного письма о потребах нашої церкви; 6) поворот разом або ґрупами, після умови. II. По повороті з Риму: 1. Обхід ювилейний у Львові: а) торжественне богослуженє з проповідию, б) академія для духовної і сьвітскої інтеліґенциї, в) концерт платний для інтеліґенциї, г) концерт безплатний для загалу. 2. Обхід ювилейний на провінциї: а) торжественне богослуженє з проповідию, б) вечерниці з популярними відчитами, аматорскими представленями, деклямациями і т. п. Уряджене таких вечерниць займуть ся місцеві комітети під проводом Всч. оо. Деканів. Подаючи се до загальної відомости упрашає Комітет Всч. Земляків, сьвітских і духовних а особливо Всч. оо. Деканів, щоби 1) збирали датки на дар любви і на видатки і присилали їх до М. Консисториї, 2) старали ся з'єднати як найбільше учасників для тої богомольної поїздки і тихже зголосили сюда до 10/X. с. р., присилаючи заразом до М. Консисториї оплату тихже за білет їзди, котрий, котрий мусить бути наперед закуплений. — *Комітет.*

— **Посадником міста Тернополя** вибрано в понеділок дня 22 с. м. адвоката дра Лучаківского, а заступником Л. Пунчерта.

— **Дефравданта Єлінека** як не було, так нема. Вчера розійшла ся була по Відни чутка, що Єлінека вже арештовано. Чутка та пішла з того, що дійстно арештовано якогось дефравданта в Опаві, котрий так само називає ся Єлінек, але не єсть той з Ледербанку.

— **По американьски.** Американці, як звістно, старають ся о скілько можна держати ся в практиці засади „Time is money" (час то гроші) і длятого дуже не люблять того, щоби їм хтось в їх робітнях перешкаджав. Длятого можна в многих бюрах побачити вивіски з написями, котрі в більше або менше делікатний спосіб пригадують гостеви, щоби він не задержував ся довго хиба, що прийшов в якімсь інтересї: Найчастїйше можна читати на вивісках: „Я нині дуже занятий". Иноді щоби позбути ся людий, котрі приходять позичати гроші, вивішують такі слова виписані великими буквами: „Сімсон позичає гроші, ми нї". Сімсон то загальна назва на всїх тих, що позичають гроші на застави. Той, що хотів би радо якийсь чек виміняти на готівку, видить нараз перед собою вивіску з написию: „Чеки міняють за готівку в банку, тут нї". Але вже найориґінальнїйша єсть слїдуюча напись, котру вішають на зелїзних касах по бюрах:

До відомости вложників!

В сій касї знаходять ся лиш папери, котрі немають для вас нїякої вартости. Просимо длятого шафи не розбивати. Ми складаємо уторговані гроші що дня в банку; але коли хочете, то в найвисшій шуфлядці на бюрку коло віконця в стїні знайдете трохи дрібних гроший і марки листові.

Телеґрами.

Відень 25 вересня. Президент міністрів Сель був вчера в полудне у Цісаря на окремій авдиєнциї через цїлу годину. — Конференциї угодові тревали вчера до 4-ої години в полудне.

Відень 25 вересня. В тутешних кругах полїтичних уважають за імовірне, що Рада державна збере ся вже в половинї жовтня.

Триєст 25 вересня. Помершиий тут вчера великий промисловець Ґалятті записав цїле своє майно, півтора міліона корон, місту Триєстови на будову шпиталїв.

Брюксель 25 вересня. Вчера отворено тут завіщанє королевої бельгійскої, в котрім померша просить, щоби єї тїла не бальсамовано і не виставлювано публично та щоби єї похоронено побіч сина.

Пекін 25 вересня. Бюро Райтера доносить, що віцекороль Ченґ напав на боксерів і побив їх.

Копенгаґа 25 вересня. Росийский наслїдник престола Вел. кн. Михайло Александрович і кн. Николай грецкий приїхали тут вчера.

Софія 25 вересня. Ґен. Зончева, котрий без позволеня вернув назад до Софії арештовано зараз.

Курс львівский.

Дня 24-ого вересня 1902.	платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	536·—	550 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	340·—	360·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	565·—	575·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	350·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	95·80	96·50
Банку гіпот. 5% преміов.	109·70	—·—
Банку гіпот. 4½%	100·—	100·70
4½% листи застав. Банку краєв.	101·20	101·90
4% листи застав. Банку краєв. .	97·—	97·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	96·50	97·20
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	96·70	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	96·40	97·10
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·—	99·70
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·30	103·—
„ „ „ „ 4½ %	100·70	101·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·—	97·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	97·80	98·50
„ „ м. Львова 4% по 200К.	94·30	95·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	78·—	82·—
Міста Станиславова	—·—	—·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	54 70	55·70
Угорск. черв. хреста (Курс віденьский)	27·60	28.60
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденьский)	72·—	77.—
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	19·10	20.10
Joszif 4 К. (Курс віденьский)	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр. (Курс віденьский)	9·50	11. —
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·22	11·34
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок нїмецких	117·10	117·80
Доляр америк.	4·80	5·—

Надіслане.

— **Движиму азбуку,** або прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня, видану через п. Гр. Блїя до ужитку в школах народних, набути можна в краєвій витвірчо-гандлевій Спілцї приборів шкільних у Львові, ул. Паньска ч. 21 по зниженій цїні 8 К за комплет.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

костра, відкорковував фляшки з пивом, лаяв ся, голосно сьміяв ся і всїляко старав ся бути похожим на них. Він і простїйше одів ся, як звичайно одівав ся.

— Ех, братя! — кричав він зуховато. — Хорошо менї з вами! Атже я також невеличка птичка... всего лиш син судового сторожа, підофіцира Матвія Єжова!

„На що він то говорить?—думав Фома.— Чи мало хто чий син... атже не вітця почесть, а по умі"...

Заходило сонце і в небі також палахкотів величний огнений костер, прикрашуючи облаки краскою золота і крови. З лїса пахло вогкостию, віяло тишиною, а на краю єго метушили ся в гамором темні стати людий. Один з них, невисокий і худий, в широкім, соломянім капелюсї, приґравав на гармониї, другий з чорними вусами і в кашкетї насуненім на зад голови, півголосом підсьпівував єму. Двох инших тягнули за палицю, пробуючи сили свої. Кілька статий крутило ся коло коша з пивом і їдою; високий мужчина з напів сїдою бородою докидав до костра сучя, оповитий тяжким, білявим димом. Сирі галузки, опинившись в огни, жалїбно пищали і потріскували, а гармонія жваво виводила веселу мельодию і голос сьпівака підкріпляв і доповняв єї хорошу гру.

На боцї від всїх, над берегом невеликого яру, поклали ся три молоді паробки, а перед ними стояв Єжов і давнїко говорив:

— Ви несете сьвятий прапор працї... і я, як ви, рядовий тої самої армії; ми всї служимо єї величеству працї... і повинні жити в сильній, тїсній дружбі.

— То правда, Николаю Матвіїчу — перебив єго бесїду чийсь густий голос. — І ось ми хочемо просити вас... вплиніть на видавця... Вплиніть на него! Недугу і пяниченє не можна уважати за одно і то само.... А після єго системи виходить так: запє товариш ми єго караємо за дневний заробок; заслабне, то само... Ми би на случай недуги сьвідоцтво від лїкаря предкладали для вірогодности, а він, для справедливости, нехай би хоч половину заробку платив тому, хто заступає недужого... А то нам тяжко... а як від разу трох занедужає?

— Так... то, очевидно, справедливо — згодив ся Єжов. — Але други мої, засада спільности...

Фома перестав прислухувати ся бесїдї товариша, бо єго увагу звернула друга розмова. Говорило двох: один високий, сухітничий, лихо одітий і з сердитим поглядом, другий молоденький, з русявим волосєм і борідкою.

— По мойому — понуро і покашлюючи говорив високий — то глупо! Як може хто з нас женити ся? Прийдуть дїти... чи стане на них? Жінку треба одівати... та ще яка лучить ся....

— Она славна дївчина — тихо сказав русявий.

— Ну, то тепер добра... Инша річ судженa, а инша жена.... Але не в тім річ... попробовати можна... може й справдї буде добра. А тільки средств не стане... і сам надірвеш ся в роботі і єї замучиш... Цїлком неможлива річ женитьба для нас... Чи ми можемо удержати родину при таких зарібках? Ось бачиш... я женатий... всего чотири роки... а вже вскорі менї конець. І нїякої радости не бачив я... крім неспокою і клопотів.

Він закашляв ся, кашляв довго, затягаючись і коли перестав, сказав товаришеви, задихаючий:

— Кинь.... нїчого не буде...

Той сумно опустив голову, а Фома подумав:

„Добре говорить... видко також може розуміти!"

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).